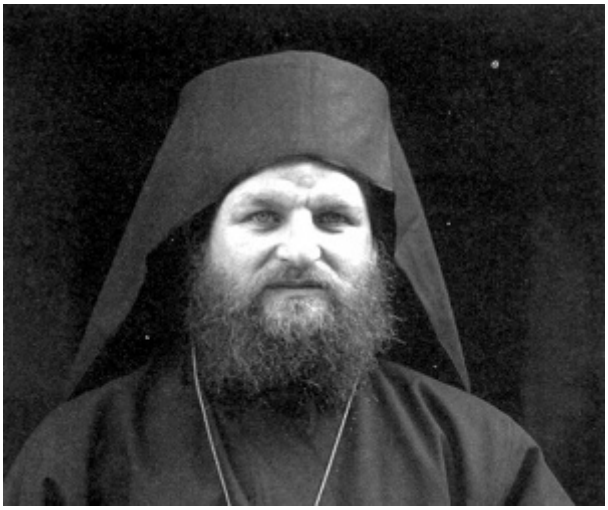
21 Νοεμβρίου 2014

Καθηγούμενος της Ι. Μ. Ξηροποτάμου αρχιμ. κυρός Εφραίμ (1940-21.11.1984)

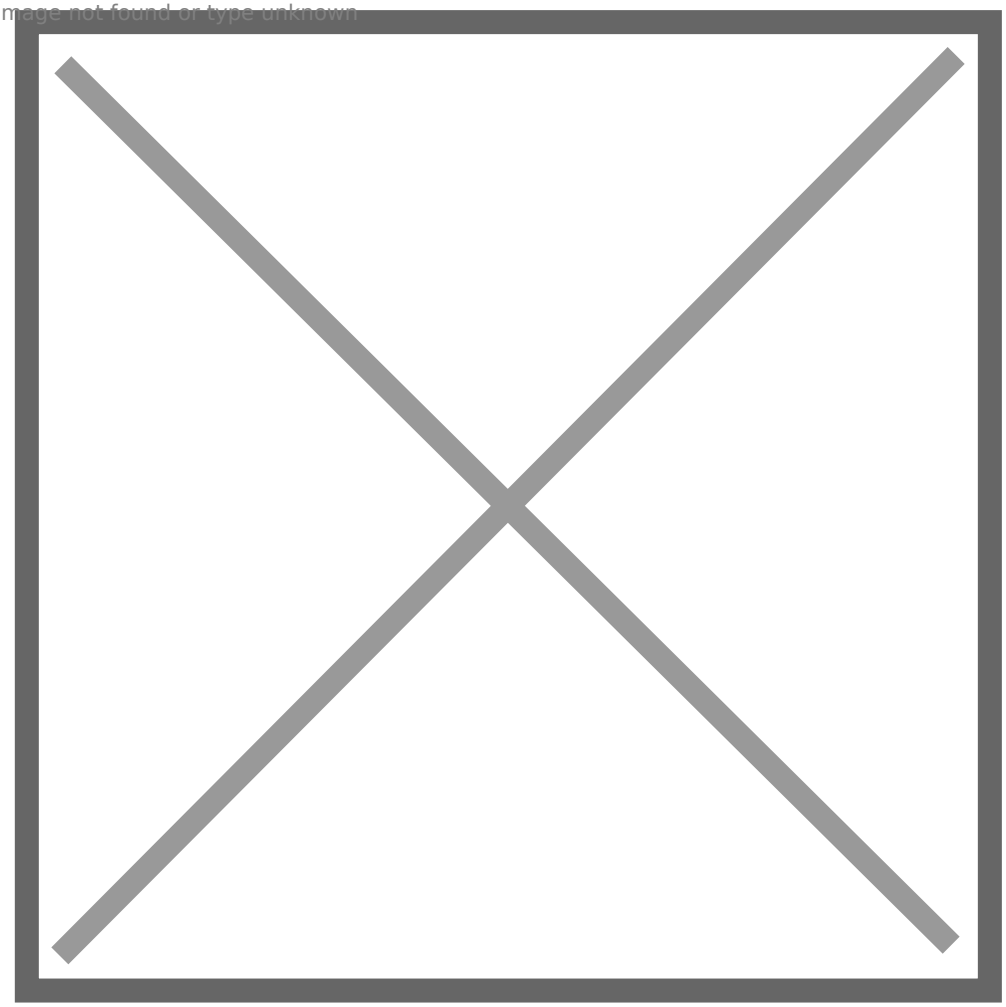
/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

Στο λίγο διάστημα που νέος έμεινα στη μονή Φιλόθεου, άκουγε κάθε βράδυ τους λογισμούς μου με προσοχή, υπομονή, αγάπη, καλοσύνη κι ευγένεια. Είχε μία γλυκύτητα στην καρδιά του και μια χάρη στον λόγο του που σ’ αιχμαλώτιζε. Επρόκειτο πράγματι για σεβάσμιο κι ενάρετο Ιερομόναχο. Γεννήθηκε στον Βόλο το 1940 ο κατά κόσμον Απόστολος Γεωργίου Κουτσιμπός.

Το 1963 προσήλθε στη συνοδεία του Γέροντος Εφραίμ στο Λαυριώτικο Κελλί του Αγίου Αρτεμίου στην Προβάτα. Εκάρη μοναχός το 1964. Κατόπιν ακολούθησε τον Γέροντά του στη μονή Φιλόθεου. Η υπακοή του ήταν πάντοτε ολόθερμη και άμεμπτη. Παρά την όχι καλή του υγεία, ζούσε με μισό νεφρό, ήταν πρόθυμος σε κάθε διακονία. Οι πειρασμοί και οι δοκιμασίες τον καλλιέργησαν. Το 1971 χειροτονήθηκε διάκονος και πρεσβύτερος. Το 1980 προσήλθε στη μονή Ξηροποτάμου. Στις 9.3.1981 κατεστάθη πρώτος ηγούμενος της κοινοβιακής πλέον μονής.

Image not found or type unknown

Αγωνίσθηκε και δημιούργησε ένα λαμπρό κοινόβιο. Κατά μαρτυρίες πολλών, «χωρίς ενδοιασμούς θα μπορούσαμε να πούμε ότι επρόκειτο για μια γνήσια οσιακή και πατερική προσωπικότητα, που συνδύαζε πολλά φυσικά και ψυχικά χαρίσματα με ένα πλούτο ταπεινώσεως και πνευματικής διακρίσεως, που ο αγώνας του και η πολύπλευρη μοναχική πείρα του του εχάρισαν».

Μία συντροφιά νέων που τον επισκέφθηκε, γράφει περί αυτού: «Ο Γέροντας κάθεται σ’ ένα γώνιασμα που κάνουν οι πάγκοι στο αρχονταρίκι. Έχει ένα γαλήνιο και σχεδόν διάφανο πρόσωπο. Κάτι μάτια πεντακάθαρα και φωτεινά που δεσπόζουν κάτω από το απλό καλογερικό σκουφάκι. Μέσα σ’ εκείνη την ατμόσφαιρα που μυρίζει λιβάνι είναι σαν να νιώθει κανείς να ξεχύνεται απλότητα και ειρήνη, ευλογία και παρηγοριά από ολόκληρη την παρουσία του Γέροντα». Μεταξύ άλλων ο Γέροντας είπε: «Καμία από τις πράξεις μας δεν θα πρέπει να μας τραβά μακριά από τον Θεό. Και καμία προσπάθεια πνευματική δεν είναι και δεν καρποφορεί μακριά Του. Η Χάρις βρίσκεται κοντά στον Θεό. Και ο Θεός είναι βασιλεύς επί πάντων• και επί των παθών. Θα πρέπει να καταλάβουμε ότι δεν κάνουμε έναν οποιονδήποτε αγώνα. Έχουμε έναν αγώνα με αιώνιο αντίκρισμα. Για τον λόγο αυτό παρουσιάζει δυσκολίες που δεν μπορούν να αντιμετωπισθούν παρά με την βοήθεια

που παρέχεται από την Χάρι του Θεού».

Αδυνατούσε να μην προσφέρει ο,τι είχε για την πνευματική ανόρθωση οποίου του τη ζητούσε. Ζούσε για τους άλλους. Πολλοί ερμηνεύουν τις τελευταίες κινήσεις, πράξεις και κουβέντες του ότι προαισθανόταν την αναχώρηση του για την άλλη ζωή. Ο θάνατος τον βρήκε πηγαίνοντας για μία ομιλία στην Αθήνα στις 21.11.1984, εορτή των Εισοδίων της Θεοτόκου, έξω από το Σχηματάρι Θηβών. Συνέβη αυτοκινητιστικό δυστύχημα. Ο θάνατος ήταν ακαριαίος. Το αίμα του, λέγουν αυτόπτες μάρτυρες, έτρεχε πολλές ώρες και μετά τη θανή του. Ο μακαριστός μητροπολίτης Βέροιας Παύλος († 1993) ανέφερε στη νεκρολογία του: «Όλη αυτή η διακονία εις τον αγρόν του Κυρίου μαρτυρεί άνδρα και ψυχήν που αγαπά τον Θεόν και φλέγεται από την επιθυμίαν της εξαπλώσεως του φωτός του Ευαγγελίου και του φωτισμού κάθε ψυχής πλανωμένης, μαρτυρεί άνδρα με πλήρη αυταπάρνησιν και αυτοθυσίαν, ζώντα και κινούμενον μόνον διά τον Χριστόν, μα και έχοντα μέσα του τον Χριστόν. Υπήρξεν αληθώς αρεστή τω Κυρίω η αγία ψυχή του και η αγγελομίμητος ζωή του». Ο Γέροντάς του Εφραίμ κατά τη συγκινητική εξόδιο ακολουθία του είπε: «Έναντι της ωφελείας αυτής οπού λαμβάνομεν από της εξόδου σου, ευχόμεθα από ψυχής, ο περί πάντων αγαθός και πανάγαθος Θεός να καταλογίσει το βίαιον του θανάτου και την σωματικήν κάκωσιν εις άνεσιν της ψυχής, εις εξαγνισμόν του πολυμόχθου έργου σου, εις επισφράγισιν του πνευματικού σου αγώνος, τον οποίον εκ νεότητος ηγωνίσθης».

Η εξόδιος ακολουθία του στο Καθολικό της μονής Ξηροποτάμου με την παρουσία τεσσάρων αρχιερέων, οκτώ ηγουμένων, πολλών ιερομονάχων, μοναχών και λαϊκών ήταν κατανυκτική και διδακτική. Πανθομολογουμένως υπήρξε ατμόσφαιρα χαρμολύπης και σταυροαναστάσιμης χαράς και ελπίδος. Τα συγκρατημένα δάκρυα, οι χαμηλόφωνες ευχές, οι ιλαρές ψαλμωδίες προέπεμπαν πρόωρα μεν, έναν πολύφορτο όμως στάχυ του ιερού Άθωνα στις ουράνιες αποθήκες. Κυριολεκτικά «τελειωθείς εν ολίγω επλήρωσε χρόνους μακρούς. Αρεστή ην Κυρίω η ζωή αυτού. Ηρπάγη ίνα μη κακία αλλάξη σύνεσιν αυτού».

Έλεγε ο ίδιος: «Ο υποτακτικός, όταν πράγματι αγωνίζεται σωστά, περιβάλλεται από τον Θεό με μία ιδιαίτερη χάρη, που ο ίδιος μεν δεν την καταλαβαίνει, αλλά την αντανακλά αισθητώς εις τους άλλους- είναι, όπως τον ονομάζουμε, χαριτωμένος. Έχει μία ιδιαίτερη πνευματική ομορφιά, γιατί είναι ευλαβής άνθρωπος, έστω κι αν έχει πάθη, έστω κι αν έχει αδυναμίες. Γι' αυτό, πατέρες μου, ας επιμεληθούμε την υπόθεση αυτή τη μεγάλη της υπακοής, για να μας σκεπάσει το έλεος του Θεού και να μπορέσουμε να αισθανθούμε με τη Χάρη του Θεού εδώ σ' αυτή την προσωρινή, περαστική μας ζωή, αλλά και να κερδίσουμε ιδιαίτερα, με τις ευχές των οσίων Πατέρων, τον ευλογημένο Παράδεισο, που είναι η πραγματική και μόνιμη και φωτεινή και μακαρία πατρίδα μας».

Πηγές – Βιβλιογραφία

Ανωνύμου, Μία συζήτησις με τον μακαριστό Γέροντα Εφραίμ της Ι. Μ. Ξηροποτάμου, Αγιορείτικη Μαρτυρία 1/1988, σσ. 19-24. Εφραίμ Ξηροποταμηνού αρχιμ., Ομιλία περί υπακοής, Αγιορείτικη Μαρτυρία 11/1991, σσ. 140-146. Αρχιμ. Εφραίμ Ξηροποταμηνός (1940-1984), Η εξόδιος Ακολουθία του μακαριστού π. Έφραίμ, Ορθόδοξος Φιλόθεος Μαρτυρία 15/1985, σσ. 54-62.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό εναρέτων αγιορειτών του εικοστού αιώνος Τόμος Β΄ – 1956-1983, Εκδόσεις Μυγδονία, Α΄ Έκδοσις, Σεπτέμβριος 2011